

Sygn. akt VIII GC 244/12

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Protokolant: sekr.sądowy Monika Dobosz

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2013 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko A. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. D. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 239700,11 złotych (dwustu trzydziestu dziewięciu tysięcy siedmiuset złotych i jedenastu groszy) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 76185,55 złotych od dnia 29 lipca 2011 roku do dnia 24 stycznia 2012 roku,

- 50000 złotych od dnia 25 stycznia 2012 roku do dnia 13 lipca 2012 roku,

- 5000 złotych od dnia 14 lipca 2012 roku do dnia 21 sierpnia 2012 roku,

- 6350,17 złotych od dnia 31 lipca 2012 roku do dnia 21 sierpnia 2012 roku,

- 1350,17 złotych od dnia 22 sierpnia 2012 roku,

- 9931,22 złotych od dnia 28 sierpnia 2012 roku,

- 139420,80 złotych od dnia 11 września 2012 roku,

- 88997,92 złotych od dnia 23 listopada 2012 roku;

II. umarza postępowanie w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11212 złotych (jedenaście tysięcy dwieście dwanaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 244/12

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 10 stycznia 2012 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. D. kwoty 320 885,66 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od następujących kwot: 76 185,55 zł od dnia 29 lipca 2011 r., 6 350,17 złotych od dnia

31 lipca 2011 r., 9 931,22 zł od dnia 28 sierpnia 2011 r., 139 420,80 złotych od dnia 11 września 2011 r., 88 997,92 zł od dnia 23 listopada 2011 r. oraz kosztami procesowymi według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że sprzedała pozwanemu materiały do budowy zewnętrznych sieci wodnych, kanalizacyjnych i gazowych. Za zakupiony towar obciążyła pozwanego fakturami VAT na łączną kwotę 320 88,66 zł. Pozwany mimo wezwania do zapłaty nie uiścił należności tytułem sprzedanego towaru. W dniu 14 marca 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał w elektronicznym postępowaniu upominawczym prowadzonym pod sygnaturą IV Nc-e 31241/12 nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 11 288,22 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Pozwany w piśmie z dnia 24 kwietnia 2012 r. złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty podnosząc, że według jego wiedzy nie jest zobowiązany do zapłaty kwoty dochodzonej przez powódkę w niniejszej sprawie. Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty oraz przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Szczecinie według właściwości ogólnej.

Zarządzeniem z dnia 1 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w związku z prawomocnością sprawy przekazał do tutejszego Sądu pismo pozwanego z dnia 10 lipca 2012 r. (wpłynęło w dniu 25 lipca 2012 r.) cofające sprzeciw od nakazu zapłaty.

W piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2012 r. powódka, wskazując na dokonanie częściowej spłaty należności przez pozwanego, zgodnie z zawartą ugodą pozasądową, ograniczyła powództwo do kwoty 239 700,11 zł wraz odsetkami ustawowymi od następujących kwot: 76 185,55 zł od dnia 29 lipca 2011 r. do dnia 24 stycznia 2012 r., 50 000,00 zł od dnia 25 stycznia 2012 r. do dnia 13 lipca 2012 r., 5 000,00 zł od dnia 14 lipca 2012 r. do dnia 21 sierpnia 2012 r., 6 350,17 zł od dnia 31 lipca 2011 r. do dnia 21 sierpnia 2012 r., 1 350,17 zł od dnia 22 sierpnia 2012 r., 9 931,22 zł od dnia 28 sierpnia 2011 roku, 139 420,80 zł od dnia 11 września 2011 r., 88 997,92 zł od dnia 23 listopada 2011 roku. Jednocześnie podtrzymała żądanie zasądzenia od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się handlem materiałami i urządzeniami do budowy zewnętrznych sieci wodnych, kanalizacyjnych i gazowych.

Bezsporne, nadto:

- odpis z KRS powódki (k. 40 – 43) akt.

Pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zakupił u powódki w 2011 roku materiały do budowy wskazanych wyżej sieci. Za zakupiony towar powódka wystawiła pozwanemu następujące faktury VAT:

- FS (...) z dnia 29 kwietnia 2011 r. na kwotę 76 185,55 zł z terminem płatności w dniu 28 lipca 2011 r.,

- FS (...) z dnia 31 maja 2011 r. na kwotę 6 350,17 zł z terminem płatności w dniu 30 lipca 2011 r.,

- FS (...) z dnia 28 czerwca 2011 r. na kwotę 9 931, 22 zł z terminem płatności w dniu 27 sierpnia 2011 r.,

- FS (...) z dnia 12 lipca 2011 r. na kwotę 139 420,80 zł z terminem płatności w dniu 10 września 2011 r.,

- FS (...) z dnia 23 września 2011 r. na kwotę 88 997,92 zł z terminem płatności w dniu 22 listopada 2011 r.

Wszystkie powyższe faktury zostały odebrane i podpisane przez pozwanego.

Wystosowane do pozwanego wezwanie do zapłaty należności głównej w kwocie 320 885,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami pozostało bez odpowiedzi.

Dowody: - faktury VAT (k. 44 – 48),

- wezwanie do zapłaty z dnia 5 grudnia 2011 r. wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru (k. 49 – 50).

W dniu 11 lipca 2012 r. powódka zawarła z pozwanym ugodę pozasądową dotyczącą należności pozwanego z tytułu wskazanych wyżej faktur VAT. Pozwany w § 1 ugody uznał swój dług względem powódki w kwocie 333 991,08 zł wskazując, że na tą kwotę składa się kwota 294 700,11 zł tytułem niezapłaconej należności głównej objętej nakazem zapłaty wydanym w dniu 14 marca 2012 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym, kwota 11 288,22 zł tytułem kosztów procesu objętych wskazanym wyżej nakazem zapłaty, kwota 28 002,75 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie wyliczonych do dnia 31 maja 2012 r. z uwzględnieniem wpłat dokonanych przez pozwanego. Pozwany w § 2 ugody zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki kwoty, o której mowa w § 1, w ratach w następujących terminach:

- 45 000 zł w terminie 3 dni roboczych od daty podpisania niniejszej ugody przez obie strony,

- 30 000 zł w terminie do dnia do dnia 31 sierpnia 2012 r.,

- 30 000 zł w terminie do dnia 30 września 2012 r.,

- 30 000 zł w terminie do dnia 30 listopada 2012 r.,

- 30 000 zł w terminie do dnia 31 grudnia 2012 r.,

- 30 000 zł w terminie do dnia 31 stycznia 2013 r.,

- 30 000 zł w terminie do dnia 28 lutego 2013 r.,

- 30 000 zł w terminie do dnia 31 marca 2013 r.,

- 48 991,08 zł (w tym 9 700,11 zł tytułem ostatniej części należności głównej, 11 288,22 zł tytułem kosztów procesu oraz 28 002,75 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie) do dnia 30 kwietnia 2013 r.

Zgodnie z postanowieniami ugody zapłata przez pozwanego kwoty, o której mowa w § 1 wyczerpuje wszelkie roszczenia powódki względem pozwanego wynikające z niniejszej ugody. Powódka potwierdziła, że otrzymała już w dniu 23 stycznia 2012 r. kwotę 26 185,55 zł z tytułu faktury VAT nr (...), którą zaliczyła na poczet należności głównej wynikającej z tej faktury. W przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z ustalonych rat pozostałe do spłaty zadłużenie staje się natychmiast wymagalne a powódka będzie mogła skorzystać z tytułu wykonawczego (§ 4 ust. 2).

Powódka zaliczyła wpłaconą przez pozwanego w dniu 24 stycznia 2012 r. kwotę 26 185,55 zł na poczet należności głównej wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 29 kwietnia 2011 r.

Pozwany z tytułu należności, o których mowa w powyższej ugodzie dokonał nadto zapłaty w dniu 13 lipca 2012 r. kwoty 45 000 zł oraz w dniu 21 sierpnia 2012 r. kwoty 10 000 zł.

W związku z zawarciem ugody pozwany cofnął sprzeciw od nakazu zapłaty wniesiony wobec nakazu zapłaty wydanego w dniu 14 marca 2012 r. przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym prowadzonym pod sygnaturą IV Nc-e 31241/12.

Dowody: - uгода z dnia 11 lipca 2012 r. (k. 51 -52), - pełnomocnictwo z dnia 10 lipca 2012 r. (k. 53), - pismo pozwanego z dnia 10 lipca 2012 r. (k. 54), - dowody przelewów z dnia 24 stycznia 2012 r., 13 lipca 2012 r., 21 sierpnia 2012 r. (k. 97 – 99, 104 - 106).

W dniu 16 kwietnia 2010 r. powódka zawarła z (...) Bank (...) spółką akcyjną w W. (dalej zwana Bankiem) umowę przelewu wierzytelności.

Zgodnie z § 2 ust. 1 tej umowy powódka celem zabezpieczenia wierzytelności Banku przeniosła na rzecz Banku wierzytelności pieniężne i związane z nimi roszczenia istniejące i mogące powstać w przyszłości ze stosunków łączących powódkę z jej dłużnikami, których wykaz stanowi załącznik nr 1 do niniejszej umowy. Przeniesienie cedowanych wierzytelności o charakterze przyszłym lub warunkowym nastąpić miało z chwilą ich powstania – tą chwilą miały stać się składnikiem majątku Banku.

Z załącznika nr 1 do powyższej umowy wynika, że przelewem objęta jest wskazana pod pozycją 395 wierzytelność A. D. działającego pod firmą Przedsiębiorstwo (...).

W piśmie z dnia 22 listopada 2012 r. pozwany został zawiadomiony przez Bank o przelewie wszelkich wierzytelności powódki na rzecz Banku, w związku z czym stał on się jedynym i wyłącznym uprawnionym z tytułu wierzytelności przysługujących powódce od pozwanego. Jednocześnie w piśmie z dnia 26 listopada 2012 r. Bank poinformował pozwanego o konieczności regulowania wszelkich wierzytelności istniejących oraz mogących powstać w przyszłości na tle stosunków pozwanego z powódką na wskazany rachunek Banku. Bank wskazał nadto, że dokonane przez komornika sądowego zajęcia wierzytelności powódki naruszają prawa Banku, w związku z czym Bank podejmuje działania w celu zwolnienia od zajęć egzekucyjnych przedmiotowych wierzytelności.

W piśmie z dnia 16 stycznia 2013 r. Bank skierował do jednego z dłużników powódki J. L. oświadczenie, że - mimo wysłania wcześniejszej informacji o przelewie wierzytelności - Bankowi nie przysługują jakiegokolwiek roszczenia wobec tego dłużnika powódki, który zgodnie z zajęciem wierzytelności powódki powinien dokonać płatności na rzecz komornika sądowego.

Dowody: - umowa z dnia 16 kwietnia 2010 r. wraz z załącznikami nr 1 i nr 2 (k. 122 – 125, 126 – 128, 129),

- aneks nr (...) z dnia 22 kwietnia 2011 r. wraz z załącznikiem nr 1 do umowy (k. 130 - 149), - pismo z dnia 22 listopada 2012 r. (k. 111),

- pismo z dnia 26 listopada 2012 r. (k. 113), - pismo z dnia 16 stycznia 2013 r. (k. 156).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W świetle przedstawionych ustaleń powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka dochodziła w niniejszej sprawie zapłaty za sprzedane pozwanemu materiały do budowy sieci wodnych, kanalizacyjnych i gazowych, udokumentowanych następnie fakturami VAT dołączonymi do pozwu.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi zatem przepis art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Do powoda jako osoby występującej z pozwem stosownie do przepisu art. 6 kc należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika należy natomiast wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie. Celem wykazania roszczenia powódka przedstawiła faktury VAT wystawione na pozwanego. Wprawdzie faktura nie może być traktowana jako samodzielna podstawa stwierdzająca istnienie stosunku zobowiązaniowego, jednak przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności danej sprawy i ocenie całego materiału dowodowego Sąd jest władny przyjąć, że podane w niej informacje odpowiadają rzeczywistości. Możliwe jest zatem, w ramach tej oceny, przyjęcie, że to dokument prywatny jest dowodem decydującym o istnieniu i zakresie zobowiązania, tym bardziej, że dokumenty prywatne w postaci faktur załączonych do pozwu zostały podpisane również przez pozwanego – A. D.. Podkreślić należy, że na gruncie rozważanej sprawy pozwany nie kwestionował okoliczności stanowiących podstawę faktyczną powództwa. Wobec tego bezspornym pozostawał fakt zawarcia przez strony w 2011 roku umów w wyniku, których powódka sprzedawała pozwanemu materiały objęte załączonymi do pozwu fakturami VAT, wykonania umów oraz

obowiązku zapłaty po stronie pozwanego. Co istotne pozwany zawierając z powódką w dniu 11 lipca 2012 r. ugodę pozasądową potwierdził również w toku procesu swoje zobowiązanie względem powódki wynikające z faktur objętych pozwem.

W ocenie Sądu Rejonowego powódka wykazała zatem zarówno fakt zawarcia umowy, jak też jej treść oraz wykonanie. Całokształt dowodów zgromadzonych w sprawie, w świetle braku kwestionowania przez pozwanego, nakazuje przyjąć za prawdziwe twierdzenia pozwu.

Celem zniweczenia powództwa już po zamknięciu rozprawy pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powódki wskazując, że nie posiada ona uprawnień do dochodzenia objętej żądaniem pozwu wierzytelności. Pozwany argumentował, że powódka na podstawie umowy zawartej w dniu 16 kwietnia 2010 r. z (...) Bank (...) spółką akcyjną w W. (dalej zwana Bankiem) dokonała cesji swoich wierzytelności, zatem powódka już w dacie wniesienia pozwu nie mogła być - w kontekście umowy zawartej Bankiem - wierzycielem pozwanego z jakiegokolwiek stosunku prawnego. Pozwany wywodzi więc bezzasadność powództwa z faktu, że powódka jeszcze przed wytoczeniem powództwa zbyła wierzytelność objętą niniejszym pozwem. Odnosząc się do powyższego zarzutu wskazać jednak należy, że w stanie faktycznym sprawy do przelewu wierzytelności dochodzonych pozwem nie doszło. Wprawdzie powódka zawarła z Bankiem umowę przelewu wierzytelności, na którą powołuje się pozwany jednak w ocenie Sądu umowa ta jest nieważna. Zgodnie z treścią § 2 tej umowy powódka celem zabezpieczenia wierzytelności Banku przenosi na rzecz Banku wierzytelności pieniężne i związane z nimi roszczenia istniejące i mogące powstać w przyszłości ze stosunków łączących ją z dłużnikami. Przeniesienie cedowanych wierzytelności o charakterze przyszłym lub warunkowym następuje z chwilą ich powstania – z tą chwilą stają się one składnikami majątku Banku. Z treści załącznika nr 1 do umowy wynika, że dłużnikiem objętym umową przelewu jest wskazany pod pozycją 395 A. D. prowadzący działalność pod firmą Przedsiębiorstwo (...).

Rozpatrując kwestię skutków prawnych zawartej umowy przelewu zauważyć należy, że wierzycielowi przysługuje prawo do przeniesienia w drodze przelewu każdej wierzytelności, chyba że przelew byłby sprzeczny z ustawą, postanowieniami umowy lub właściwością zobowiązania. Odnosi się to także do wierzytelności przyszłych. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97 (LEX nr 31693), do kategorii wierzytelności przyszłych zalicza się m.in. wierzytelności, u podłoża których leży częściowo tylko zrealizowany stan faktyczny uzasadniający ich powstanie, np. wierzytelności o wynagrodzenie przewidziane w umowie o roboty budowlane w okresie przed wykonaniem robót. Możliwy jest przelew wierzytelności warunkowych i terminowych oraz innych wierzytelności przyszłych z już zawartych umów. Sam charakter wierzytelności przyszłych - stwierdził Sąd Najwyższy - nie wyklucza ich przelewu, na czoło wysuwa się tu jednak wymaganie odpowiedniego oznaczenia przedmiotu przelewu. Uwzględniając, że wierzytelność przyszła może przejść na nabywcę dopiero z chwilą powstania, wymaganie to należy uznać za spełnione, gdy umowa dotycząca przelewu wierzytelności przyszłej zawiera dane pozwalające ustalić w chwili zaistnienia określonej wierzytelności, iż to właśnie ona była objęta zawartą wcześniej umową. Takimi danymi są określenie tytułu powstania wierzytelności oraz osoby dłużnika i wierzyciela. Przelew wierzytelności przyszłych dostatecznie oznaczonych może nastąpić zarówno w drodze umowy, którą ma na względzie art. 510 § 2 kc., jak i umowy, której dotyczy art. 510 § 1 kc (zob. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2003 r., V CKN 345/01, OSNC 2004, nr 4, poz. 65, i z dnia 26 września 2003 r., IV CKN 513/01, nie publ.).

Kierując się tymi wskazaniem Sąd Okręgowy uznał, że w umowie przelewu zawartej przez powódkę z Bankiem określenie zbywanej wierzytelności było niewystarczające dla jej indywidualizacji. Wprawdzie strony wskazały wierzyciela i dłużnika niemniej jednak w żaden sposób nie określiły stosunku prawnego, z którego wierzytelność ma wynikać. O ile nie budzi wątpliwości, że przedmiotem przelewu może być wierzytelność przyszła to jednak w takim wypadku dla indywidualizacji przedmiotu przelewu nie wystarczy samo wskazanie podmiotu wierzytelności – oznaczenie osoby dłużnika - jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Nie jest dostatecznym elementem indywidualizacji wskazanie, że przedmiotem przelewu są wierzytelności pieniężne i związane z nimi roszczenia istniejące i mogące powstać w przyszłości ze stosunków łączących powódkę z konkretnie wskazanym dłużnikiem, ponieważ i ono nie wyróżnia przedmiotu rozporządzenia. Nabyć można jedynie indywidualnie oznaczone prawo, zachodzi w związku z tym potrzeba wskazania dodatkowych czynników wyróżniających, takich jak np. poszczególne

elementy stosunku prawnego lub czas powstania wierzytelności przyszłej, która ma być przedmiotem rozporządzenia. Z treści umowy przelewu nie sposób natomiast wywieźć, jakiego stosunku prawnego dotyczy wierzytelność np. czy z umowy sprzedaży, z umowy o roboty budowlane czy też z jakiegokolwiek innej umowy cywilnoprawnej, czy w końcu z różnych umów łączących wierzyciela z dłużnikiem. W rozważanej sprawie wskazania dotyczyły jedynie podmiotów wierzytelności. Brak dostatecznego oznaczenia zbywanej wierzytelności może powodować bezskuteczność zbycia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2008 r., II CSK 445/07, LEX nr 394765). W konsekwencji, w ustalonym stanie faktycznym w ocenie Sądu Okręgowego, zachodziły podstawy do przyjęcia, że zbycie wierzytelności przyszłych oznaczonych jak w przedmiotowej umowie było nieskuteczne. Tym samym podniesiony przez pozwaną zarzut braku legitymacji czynnej powódki okazał się niezasadny.

Pierwotnie powódka dochodziła w pozwie zapłaty kwoty 320 885,66 zł, wskazując, że kwota ta stanowi sumę kwot z nieuregulowanych faktur VAT o numerach (...), FS (...), FS (...), FS (...), FS (...) wystawionych tytułem sprzedaży materiałów do budowy sieci wodnych, kanalizacyjnych i gazowych. Pozwany uregulował w toku procesu należności wobec powódki w łącznej kwocie 81 185,55 zł. W dniu 24 stycznia 2012 r. dokonał bowiem częściowej zapłaty należności z faktury VAT nr (...) w kwocie 26 185,55 zł, następnie w dniu 13 lipca 2012 r. zapłacił kwotę 45 000 zł oraz w dniu 21 sierpnia 2012 r. kwotę 10 000 zł. Okoliczność powyższą powódka uwzględniła w piśmie z dnia 21 listopada 2012 r. ograniczając powództwo do kwoty 239 700,11 złotych. Powódka powyższą uiszczoną przez pozwanego kwotę zaliczyła – zgodnie z wnioskiem pozwanego - na poczet faktury nr (...) opiewającej na kwotę 76 185,55 zł, zaś pozostałą uiszczoną kwotę na poczet faktury nr (...) opiewającej na kwotę 6 350,17 zł. Mając to na względzie powódka zmodyfikowała żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie odnośnie należności z powyższych dwóch faktur w ten sposób, że od kwoty 76 185,55 zł zażądała odsetek za okres od dnia 29 lipca 2011 r. do dnia 24 stycznia 2012 r., od kwoty 50 000 zł za okres od dnia 25 stycznia 2012 r. do dnia 13 lipca 2012 r., od kwoty 5 000 zł od dnia 14 lipca 2012 r. do dnia 21 sierpnia 2012 r., od kwoty 6 350,17 zł od dnia 31 lipca 2011 r. do dnia 21 sierpnia 2012 r. i od kwoty 1 350,17 zł od dnia 22 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty. Podtrzymała jednocześnie żądanie odsetek ustawowych odnośnie kwot wynikających z pozostałych faktur w ten sposób, że od kwoty 9 931,22 zł zażądała odsetek od dnia 28 sierpnia 2011 r., od kwoty 139 420,80 zł od dnia 11 września 2011 oraz od kwoty 88 997,92 zł od dnia 23 listopada 2011 r.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd w punkcie I wyroku zasądził kwotę 239 700,11 złotych tytułem należności głównej. O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 kc zasądzając od pozwanej na rzecz powódki ustawowe odsetki od poszczególnych należności od dnia następującego po upływie terminu zapłaty tych należności przyjmując terminy zapłaty przyjęte na fakturach jako niekwestionowane przez strony. Przy czym odnośnie faktur VAT nr (...) oraz nr FS (...), odsetki zostały naliczone za okres zamknięty przy uwzględnieniu faktu zapłaty w toku procesu należności z tych faktur.

Z uwagi na cofnięcie powództwa w piśmie z dnia 27 listopada 2012 roku ponad kwotę 239 700,11 zł na podstawie art. 355 § 1 kpc w tej części w punkcie 2 wyroku umorzono postępowanie.

Ustalony stan faktyczny Sąd oparł na dowodach z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania. Sąd dopuścił dowody z dokumentów zawnioskowanych przez powódkę w piśmie procesowym z dnia 9 sierpnia 2012 r. złożonym w toku procesu. Skoro bowiem strony zawarły ugodę w dniu 11 lipca 2012 roku to konieczność a zarazem możliwość powołania dokumentów z tą okolicznością związanych powstała na tym właśnie etapie postępowania. Podobnie dopuszczono dowody złożone przez pozwanego w piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r. przyjmując za uprawdopodobnione twierdzenia pozwanego o braku świadomości na wcześniejszym etapie postępowania o fakcie zawarcia przez powódkę cesji wierzytelności, o czym świadczą choćby daty, w których zostały sporządzone dopuszczone dokumenty. Ponadto Sąd dopuścił dowody z dokumentów złożonych wraz z pismem procesowym z dnia 27 grudnia 2012 r. oraz na rozprawie w dniu 18 lutego 2013 r. albowiem wobec braku kwestionowania przez pozwanego przed procesem legitymacji czynnej powódki potrzeba ich powołania powstała na tym właśnie etapie postępowania.

Zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów ocenić należy jako rzetelnie i wiarygodnie przedstawiające stanowiska stron i okoliczności sprawy. Należy zwrócić uwagę na fakt, że strony nie kwestionowały żadnego z tych dowodów pod względem ich prawdziwości. W tej sytuacji również Sąd uznał, że powyższe dowody z dokumentów

stanowią podstawę do czynienia w oparciu o nie ustaleń faktycznych w istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestiach.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwaną. Na zasądzoną kwotę 11 212 zł składa się uiszczona opłata od pozwu w wysokości 4 012 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powódki w wysokości 7 200 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).